

De wolf en de jager.

Het was in het koude Noorden waar de eenvoudige jager woonde. Zijn blokhut was al even eenvoudig. De tafel, de twee stoelen, en ook het ledikant waarop de jager sliep, waren van hout. In het midden brandde 's winters de zwartstalen kachel. De jager was alleen. Dat wil zeggen: hij woonde alleen. Hij voelde zich allerminst alleen aan de rand van de bossen. Alle dieren, bomen en planten kende hij. Op een bepaalde manier was hij in staat om zelfs contact met de dieren en de oudere bomen te hebben. Alle dagen was hij buiten, maar geen twee dagen waren gelijk. Hij kapte bomen, daar waar het nodig was en plantte nieuwe. Hij zorgde ervoor dat de bergstroom met zwerfkeien in de juiste baan werd geleid. Hij schoot dieren af die een bedreiging vormden voor de natuur en hij hielp jongen geboren worden.

Op een dag hoort de jager een onvoorzichtig geritsel in het lage groen aan de bosrand. Dan staat hij plotseling oog in oog met een gewonde radeloze wilde wolf. De volgende minuut lijkt een eeuwigheid. Bij allebei is er opperste waakzaamheid. Alle spieren staan

aangespannen om zich te verdedigen tegen de naderende vijand. Als ze elkaar tenslotte langdurig en scherp in de ogen kijken, vinden de grijswitte ogen van de wolf rust in de felblauwe ogen van de jager. Op hetzelfde moment sluiten de twee stilzwijgend vriendschap voor het leven en breekt de zon door aan de bosrand. De wolf laat zich aanraken en verzorgen. In de weken erna, als de wonden langzaam genezen, is de wolf overal te zien waar ook de jager is. Eerst op betrouwbare afstand en dan stilaan iets dichterbij. Als de wolf weer helemaal gezond is, eet hij uit de kalme hand van de jager.

Met zijn felle kijkers leert de wolf de gelaatstrekken van zijn mensenvriend kennen. Elke plooi en rimpel, elke gezichtsuitdrukking is duidelijk voor de wolf. De trillende keel die de commando's laat klinken. Elke beweging van de jagershand wordt opgemerkt. De indrukwekkende onderarmen die de wolf met regelmaat strelen of stoeiend omklemmen. De borst van de jager die houvast biedt als de wolf tegen hem opspringt. De gespierde kuit en bovenbenen, die de wolf vertellen in welke richting zijn vriend zal gaan.

De jager is vanaf nu in blijvend gezelschap. In de zomer slapen ze samen buiten en in de winter ligt de wolf voor het houten ledikant. De noodzakelijke warmte van de kachel komt van het hout dat de jager 's zomers kapt en sprokkelt. En dat ze samen verzamelen.

Op een bitterkoude winterdag, als de sneeuw kniehoog rondom de blokhut ligt, maakt de jager een misstap en breekt zijn onderbeen. Het bot steekt door de huid heen en even kleurt de sneeuw rood rondom door het bloed dat door de jagersbroek heen sijpelt. Met betraande glansogen en zich verbijtend van de pijn versleept de jager zich tot vlakbij de blokhut. Dan zijn zijn krachten op en verliest hij het bewustzijn.

Al die tijd is zijn vriend de wolf aan zijn zijde. Hij is het die met zijn bek en achteruittrekkend de jager veilig naar binnen brengt. In het altijd gadeslaan van zijn baasje, weet de wolf dat de kachel open moet en brengt in zijn bek de houtblokken aan die nodig zijn om de vlam erin te houden. Drie dagen gaan voorbij. Al die tijd blijft de jager bewusteloos.

Op de vierde dag na het ongeluk opent de jager zijn blauwe ogen en kijken beide vrienden elkaar weer oneindig lijkend lang aan. Het lijkt of ze allebei het moment van hun eerste ontmoeting aan de bosrand weer terugzien. De hand die over de wolvenkop aait, is de allerlaatste beweging die het jagerslichaam maakt. De dood verbreekt ongewenst deze bijzondere vriendschap tussen dier en mens.

Daar ligt de jager – ademloos - in het midden van de blokhut, met de wolvenkop op zijn stille borst.

Van dichtbij bekijkt de wolf zijn vriend van top tot teen. Het vertrouwde gezicht, de stem in z'n keel, de gespierde onderarmen en de werkhandsen, de robuuste borst, de niet meer

bewegende benen.

Weer gaan er dagen voorbij. Onderbewust weet de wolf dat het niet lang meer zal duren voordat het roversinstinct het zal overnemen in de zucht naar overleving en zelfbehoud. Over niet al te lange tijd zal het opeten van zijn mensenvriend z'n enige redding zijn.

Hij weet dat ook de jager daarmee zou instemmen. Ze gaven om elkaar – ze geven voor elkaar.

Langzaam kun je de droeve wolfsogen zien veranderen in wanhopige kooltjes. De kaken lijken zich scherper af te tekenen aan de wolvenkop. Wat al is voorspeld, gaat gebeuren. Schijnbaar meedogenloos zet de wolf zijn tanden in het lijf van de dode jager.

Toen de ergste vorst was geweken, miste men in het dorp het beeld van de jager met zijn getemde wolf. Men beklom de helling tot aan de bergvlakte bij de bosrand.

De sneeuw was weggevroren. De deur van de blokhut stond op 'n kier. Er lagen houtblokken tegen de buitenwand, goed voor twee koude dagen en nachten.

Binnengekomen zag men het dode lijf van de jager, liggend in het midden.

Verscheurd door de toch roofzuchtige wolf,

kwam als eerste gedachte bij de dorpingen op. Er stak een gebroken bot uit z'n been. En z'n beide bovenarmen waren ruw kaalgevreten door de jagersjas heen. Men hield de geweren in de aanslag en luisterde scherp naar elk verdacht geluid dat uit alle hoeken leek te komen. Buiten werd er paniekerig geroepen. De ogen over het jagerslichaam speurend, zag de jager er verder ongeschonden en verzorgd uit. Pas toen zag men het. Naast hem lag ook de wolf. Met een houtblok in z'n bek; uitgemergeld en dood.

De dorpingen hebben het nergens uit kunnen opmaken maar de wolf en de jager waren echte vrienden. Vrienden, niet alleen voor het leven maar tot na de dood. Voor de jager was in vriendschap leven belangrijker dan leven. Voor de wolf was vriendschap belangrijker dan overleven.

76 Als je ooit de kans krijgt om in de ogen van een wolf te kijken, zie dan eens de roversblik van het zelfbehoud en de mildheid van de vriendschap. In mensenogen zie je het ook. Kijk maar.

Lamber JG Mickers

Voorbeeld uit Vrijeschool De Zevenster te Uden